

ДОНЕЧЧИНА

Вівторок, 14 липня 2015 р. № 5 (15874)

Коротко

Про необхідність спрощення перетину лінії розмежування для простих громадян України заявив перший заступник голови Донецької ОДА Євген Вілюк під час зустрічі з делегацією посольства Республіки Польща в Україні.

У самопроголошеній ДНР немає грошей для пенсій та інших соціальних виплат, знається один із ватажків терористів Денис Пушилін.

У Росії військові масово дезертирують, бо не хочуть воювати в Донбасі, повідомляють ЗМІ.

Не окупованій території почастішали випадки отруєння протраченою гуманітарною з Росії.

За даними ООН в Донбасі зруйновано або пошкоджено будинок кожної п'ятої родини переселенців.

За час АТО вже загинули 1930 військових Збройних сил України.

Вуглевидобувні підприємства України в січні-червні 2015 року зменшили видобуток родового вугілля на 52,2 відсотки у порівнянні з аналогічним періодом 2014 року.

У селі Приморському Новоазовського району поховали дитину-підлітка, які попередньо звинувачували і вбили терористи ДНР.

Найбільший в Україні Приватбанк ініціював проти РФ арбітражний розгляд щодо захисту втрачених в Криму інвестицій.

Володимир російської команди підловили на вживанні кокаїну на "Тур де Франс".

Фільм "Термінатор: генезис" став лідером українського кінопрокату.

Виділення "Укрпошти" попри обстріли з боку ДНР відновило роботу в Авдіївці.

Щосуботи Артемівська центральна міська бібліотека і творча майстерня "Оберіг" проводять майстер-класи для дітей та дорослих (телефон для довідок 050-849-38-99).

В АРТЕМОВСКЕ СНЕСЛИ ПАМ'ЯТНИК БОЛЬШЕВИКУ АРТЕМУ

Пам'ятник селянському революционеру Артему, відомому як Федір Сергєєв, в честь якого назван Артемівськ, снесли відповідно до законодавства в «декомунізації», — повідомляє городской сайт Артемівська «08274».

Монумент большевику, основателю Донецко-Криворозенської республіки, был установлен в Артемівське в 1959 году. 9 июля его демонтировали в соответствии с новыми законами, запрещающими использование советской символики и пропаганду идолов коммунистической эпохи.

Влада

Голова Донецької облдержадміністрації Павло Жебрівський пообіцяв вирішити питання про перенесення КПВВ «Бугас» (контрольний пункт в'їзду/виїзду) до смт Новотроїцького.

Таке рішення він озвучив після того, як в суботу вранці відвідав даний пункт пропуску, поспілкувався з працівниками прикордонної служби, військовими, та вислухав скарги місцевого населення.

«Будемо приймати таке рішення для розширення пропускної спроможності. Там ширша дорога, є кілька смуг руху. Окрему смугу можна виділити для оформлення вантажів. Також зможемо збільшити кількість фіскалів, військових, щоб пришвидшити час розгляду документів», — наголосив голова ОДА.

Павло Жебрівський повідомив, що на території між нульовою лінією розмежування та новоствореним КПВВ буде побудований логістичний центр, де люди зможуть купувати продукти хар-

КПВВ «Бугас» розвантажать

чування, ліки, товари першої необхідності. «Очікується, що пропускна здатність контрольного пункту поблизу Новотроїцького збільшиться вдвічі. Додатково вивчається можливість виплачувати там людям пенсії», — заявив

За словами голови ОДА, визначено, що на контрольованій українською владою території Донецької області працюватимуть 3 логістичні центри. «Розраховано, що перший запрацює на Артемівському напрямку за два

думаемо заходи безпеки. Потрібно ще подбати про санітарно-гігієнічну ситуацію з продуктами. А потім разом із громадськістю будемо демократизувати та уринковувати цю ситуацію», — зазначив очільник області.

Павло Жебрівський також повідомив, що обласна влада спробує залучити експеримент з організації маршрутних перевезень між КПВВ та нульовою лінією розмежування. «Ми вивчимо, чи реально це зробити. Також іншуватимемо звернення до тристоронньої контактної групи з метою отримати гарантії від росії, що з боку терористів не буде обстрілів по Новотроїцькому», — підкреслив він.

Голова ОДА доручив за тиждень розгорнути новий КПВВ, а також забезпечити там роботу мобільного медичного пункту.

Управління інформаційної політики та з питань преси облдержадміністрації

Павло Жебрівський.

Допомогти з облаштуванням нового КПВВ, зокрема зі встановленням додаткових туалетів, пообіщали фермери та підприємці, які теж зацікавлені в унормованому порядку перевезення товарів.

тижні. Два інші облаштують поблизу смт Новотроїцьке та Гнутово. Спершу в тестовому порядку керування торгівлею здійснюватиметься в ручному режимі, щоб «набити гуглі» та зрозуміти, що і як потрібно вдосконалити. Про-

Павло Жебрівський:

Одне з головних завдань — формування нової української донецької еліти

Голова Донецької облдержадміністрації Павло Жебрівський 9 липня провів брифінг для працівників ЗМІ, під час якого окреслив головні пріоритети та перспективи роботи Донецької військово-цивільної адміністрації

«Одне з головних наших завдань — це формування нової української донецької еліти для того, щоб процеси на Донеччині були українськими і незворотні», — наголосив Павло Жебрівський.

Він повідомив, що процес формування команди управління в Донецькій області триває: «Ми оголосили мобілізацію патріотичних професіоналів, які на конкурсній основі претендуватимуть на зайняття посад як в обласній держадміністрації, так й в районних адміністраціях. Це близько 500 вакансій». Голова ОДА також зазначив, що найближчим часом будуть призначені усі його заступники.

Керівник Донецької області визначив три ключових пріоритети в своїй роботі на найближчі 4-5 місяців: законність і порядок, розвиток інфраструктури та активна співпраця з бізнесом.

«Зараз, крім поточної роботи, буде відпрацювання кожного району і міста силами обласних СБУ, УВС, фіскалів. Ми маємо знайти «перевертнів» і вичистити свої ряди. Тільки після цього зможемо говорити про наведення порядку на Донеччині», — сказав Павло Жебрівський.

При цьому він відзначив, що мова не йде виключно про репресивні заходи, заплановані також й зохочувальні підходи. Так, Донецька ОДА ініціювала перед Кабінетом Міністрів індексацію заробітної плати бюджетників, які знаходяться в зоні АТО, за коефіцієнтом 1,5. «Це робиться для того, щоб, коли

прийдуть справжні патріоти і професіонали, вони могли би прожити на ці кошти. І це обов'язок держави», — наголосив керівник області.

Другим пріоритетом у роботі Донецької ОДА є «інфраструктурні проекти». «Ми бачимо близько 4,5 млрд грн фінансового ресурсу, який передбачений на фінансування тимчасово окупованих територій, і ми ініціюємо перерозподіл цих коштів на інфраструктурні проекти», — сказав він.

Говорячи про пріоритетність розвитку бізнесу в регіоні, Павло Жебрівський наголосив: «В ідеалі ми маємо створити такі умови для бізнесу, щоб з Києва хотіли працювати на українській Донеччині». Для цього, за словами Павла Івановича, потрібно прибрати «корупційний податок».

Він також поділився враженнями від наради, яку провів в Одесі Президент, акцентувавши увагу на тому, що «для впровадження реформи потрібні «драйвери». «Потрібно створювати динаміку процесу, і цей драйв має запланувати на Донеччині».

Голова ОДА також зазначив, що зараз триває активна боротьба з «кришуваними» різними силовими структурами переміщення товарів на тимчасово окуповану територію. З цією метою будуть створені логістичні центри у безпосередній близькості до КПВВ (контрольно-пропускні пункти в'їзду/виїзду) без перетину цієї лінії. В цих центрах мешканці неконтрольованих територій

області зможуть вільно, без перепусток, придбати непіддаційні товари: харчі та ліки. Безпеку та порядок в цих центрах будуть забезпечувати прикордонники, представники фіскальних органів, УВС та СБУ в співпраці з представниками ОДА. «Це полегшить життя українцям, які сьогодні є заручниками у «рашистському» режимі», — наголосив голова Донецької ОДА. Він також повідомив, що сьогодні управління економіки ОДА спільно із силовими структурами працює над відпрацюванням такої моделі. Планується, що на кожному з чотирьох пунктів пропуску буде запроваджено таку модель.

Павло Жебрівський підкреслив, що націлений на прискорення переходу до системи електронних торгів товарів та послуг і скорочення часу на проведення тендерів для інфраструктурних проектів. За його словами, зараз активно опрацьовується електронна система перегусток, і найближчим часом вона повноцінно має запрацювати.

Окрему увагу голова Донецької ОДА звернув на проблему допомоги переселенцям і реабілітації дітей та повідомив, що розробка та затвердження такої комплексної програми завершиться у найближчі два тижні.

Голова Донецької ОДА висловив сподівання, що наступні зустрічі з журналістами відбуватимуться вже у Донецьку.

За інформацією прес-служби Президента України

Інтерв'ю

Павло ЖЕБРІВСЬКИЙ: «Якщо закрити кордон, через два тижні українська влада відновить роботу на всій території Донеччини»

Минуло більше місяця, як Президент України Петро Порошенко підписав указ про призначення головою Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павла Жебрівського. Які перші результати цього призначення? Що вже вдалося зробити за цей час керівникові прифронтового краю, де зачепалася розв'язання величезна кількість проблем? Із цього й розпочалася наша розмова з головою Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павлом ЖЕБРІВСЬКИМ.

— Павле Івановичу, місяць на посаді, — звичайно, невеликий строк, але вважати ситуація не дає жодного зайвого дня. Які були перші враження від знайомства із проблематикою краю, і що вдалося зробити за цей період?

— У перші тижні насамперед відбулося формування команди, водночас ближче знайомився з областю. Враження як це буває, хороші й різні. Приміром, не зрозуміло: як можна працювати без стратегічного плану розвитку Донеччини? А ще велика проблема і навіть біда полягає в тому, що ті, хто нині репрезентують місцеву владу, не готові бути ініціативними й ефективними лідерами. На місцях чомусь немає конкретного плану дій. Через це й доводиться діяти рефлекторно: де заболіло — розбомбили газопровід чи виїхав із ладу водогін — там, даруйте, й почухалися.

Тому вже поставив чітке завдання перед керівниками міст і районів: разом беремося напрацювати азію Донецької області, її філософію й на базі цього готуємо стратегічний план розвитку регіону до 2025 року. Це ключове завдання.

А щодо найперших результатів... Згодуюся: від мене, мабуть, чекають чогось резонансного. Мовляв, от який Жебрівський затримав якогось сепаратиста, то про це вже знали б усі. Але те, щодо чого ми розпочали роботу, не може бути реалізоване у дуже короткий строк, хоч обов'язково дасть результати. І вже починає давати.

Наприклад, в Авдіївці тривалий час не працював жоден банк, а ми всього за тиждень відкрили відділення Ощадбанку, і люди тепер можуть і картками користуватися, і готівку знімати. Оперативно спрацювали для забезпечення потерпілої від обстрілу Мар'їнки електроенергією та газом. Позитивні зміни відчули також люди в інших населених пунктах, і кожного наступного дня, тижня і місяця таких зрушень буде більше.

— Чи вже є реакція на пропозиції, які ви подавали до Анти-терористичного центру щодо вдосконалення і поліпшення нинішньої пропусної системи на лінії розмежування?

— Це не так просто питання і, безумовно, для його розв'язання недостатньо тієї повноважень керівника військово-цивільної адміністрації. Але наші поради враховують. Із чимось, щоправда, в АТЦ не погоджу-

ються, але до багатьох пропозицій ставляться схвально, оскільки прагнемо допомогти законслухняним громадянам України швидше і комфортніше перетинати лінію розмежування.

Є ще кілька слуханих пропо-

тильки підготувати відповідні проекти, але вони поки що не поспішають це робити. Наголошую, що заміну 300 метрів труб не пропонувати. Якщо братися за комунальне господарство, то слід відновити повністю водогін, щоб не повертатися до цієї проблеми 40 років.

Дуже прикро, що, маючи чималі кошти, керівні донеччани не знають, як їх краще використати. Наприклад, хтось пропонує відремонтувати дитячий майданчик. А інший каже, що

моє переконання, велика проблема ще й у тому, що у Донецькій області 24 роки не було української влади. Та й загалом весь український елемент вважали маргінесом, на них дисипси, вибачте, як на блазнів. Час від часу їм, щоправда, дозволяли одягти вишиванки. Тож не варто дивуватися, що антиукраїнська пропаганда знаходить тут чимало прихильників.

Нині самої контрпропаганди недостатньо. Потрібні позитив-

В Україні в телевізії, які не використовують, і ми вивчаємо можливість їх «позичити», привезти і встановити в області, де вони дуже потрібні.

— А як відбуватиметься на Донеччині децентралізація влади, на яку покладають чималі надії?

— У нас в адміністрації донедавна не було відповідального за проведення адміністративно-територіальної реформи. Ми провели перереформатування функцій, і відтепер заступник голови військово-цивільної адміністрації із розвитку сільських територій і АПК займається цим питанням. За найкоротший термін буде сформовано відповідний департамент, і починаємо посилювати інформаційну підтримку цього дуже важливого напрямку роботи.

— Павле Івановичу, а коли ви востаннє були у Донецьку?

— Навіть не пригадаю точно; здається, роком зо два чи три тому.

— А коли плануєте там побувати?

— Коли ятків сюди працювати, син поставив мені три завдання. До кінця червня вже бути у Донецьку, через місяць — вийти на державний кордон, а у серпні — аж на Дон...

Певка річ, не треба сприймати це надто серйозно, але такі є відставлення від графіка. Досі не розв'язано найбільшої проблеми — ми не контролюємо частину кордону з Росією, звідки надходять військова техніка, боеприпаси та найманці. Щоб нарешті покласти край цьому, дуже потрібна допомога наших європейських партнерів. Переконали: щойно адається перекрити кордон, через два тижні українська влада відновить роботу на всій території Донецької області. А за три місяці люди з територій так званої ДНР згадують про період окупації як про страшний сон.

А ми зустрінемося в Донецьку, де й працюватимемо.

ДОСЬС

Павло ЖЕБРІВСЬКИЙ. Народився 21 березня 1962 року в селі Невмиринці Житомирської області. Трудову діяльність розпочинав робітником на заводі та у правоохоронних органах.

1989 року закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка.

Народний депутат України третього скликання. Працював на посаді голови Житомирської ОДА. У серпні 2014-го лішив добровольцем у зону АТО й у складі окремого розвідувального батальйону брав участь у боях на території Донбасу.

У січні 2015-го його призначено на посаду начальника управління Генпрокуратури із розслідування корупційних злочинів, спеціальних високосудовими державними службовцями. З 11 червня 2015-го — голова Донецької обласної військово-цивільної адміністрації.

Павло КУЩ,
"Урядовий кур'єр"

Павло Жебрівський під час однієї з робочих поїздок. Фото надано Донецькою облдержадміністрацією

зицій. Зокрема, пропонуємо розташовувати поблизу КПВВ (контрольних пунктів в'їзду і виїзду) логістичні центри — аналоги торговельних баз для роздрібної торгівлі продуктами. Не секрет, що великі черги у пунктах пропуску створюються через елементарне бажання людей закупити товари на українській території, які дешевші у 2-3 рази. Облаштування логістичних центрів дасть змогу розв'язати відразу дві проблеми: розвантажити пункти пропуску і допомогти нашим співвітчизникам з окупованих територій, для яких виявилися завищеними ціни самопроголошеної «республіки».

— Що саме ви мали на увазі, коли згадали безініціативних місцевих керівників?

— Відбудову зруйнованої інфраструктури Донбасу гальмують насамперед не в Києві (саме таку думку тут прийнято поширювати), а на місцях. Ось конкретний приклад. Маючи досвід роботи у бюджетних комітетах, залучив колег, із якими припинили, що цього року зможемо відшукати для області приблизно 3 мільярди гривень для використання і реалізації інфраструктурних проектів. Цей ресурс не просимо у Кабміні, а знайшли на Донеччині й хочемо задіяти його для відновлення місцевої інфраструктури. Керівникам міст і районів залишається

як витратити на інфраструктуру багато грошей, зробив усе, тому в нього тепер не повинно бути таких проектів. Та це не провина, а біда таких людей. Ми звикли сприймати «донецьких» крізь призму посадовців, яких ще недавно регулярно привозили на керівні посади в інші області. Але тут багато хороших роботящих людей, яких тривалий час експлуатували і привчали до покори: спершу компартія, потім місцева фінансово-промислова група. Донеччани звикли, що в області працювали кілька ФПГ, головне завдання яких — заробляння грошей. Усі інші, і місцева влада в тому числі, змушені були «крутитися» довкола цих груп.

Тепер перед нами подвійне завдання: сформувати нову українську донецьку еліту і, звичайно, реалізувати серйозні інфраструктурні проекти. Підхід жорсткий — керівники отримали два тижні на підготовку таких проектів. Запізнюємося не тому, що Київ чогось не дає чи не дозволяє, а через місцевих керівників, які часто не готові провадити ініціативу і брати на себе відповідальність.

— Чи протистоять в області російській пропаганді, яка деморалізує місцевих громадян України по обидва боки лінії розмежування?

— Осоружна російська пропаганда — це тільки павіди. На

ні зрушення у житті краю, які б насично спростовували ворожу брехню. Якщо люди сприйматимуть дії української влади не за словами обіцянок, а за результатами конкретних дій, то й ставлення до російської пропаганди буде іншим — значимим.

— Конкретикі справді мало: вже минув рік після визволення Слов'янська, однак на горі Карачун досі так і не спромоглися відновити зруйновану телевежу. А тому серед місцевих навіть побутує думка: оскільки об'єкт не відбудовують, то місто знову можуть здати бойовикам.

— Днями цю тему ми обговорювали із заступником міністра інформаційної політики Артемом Біденком, який приїздив до нас. Тутується засідання Кабінету Міністрів, де розглянуть і подані Мінінформполітики пропозиції про надання із резервного фонду грошей на встановлення на території Донеччини передавальних веж для відновлення ретрансляції українського телебачення і радіо. Над цим працюємо.

Мене вразило, що для того, щоб підготувати проект із відновлення роботи телевізії на горі Карачун, потрібно аж 4 місяці! Такий тривалий термін нас не влаштовує, і все будемо робити значно швидше, шукаючи інші шляхи.

Наболіле

Ще торік біля пам'ятника журналістам, загиблим під час Великої Вітчизняної війни, ми в Донецьку збиралися разом — юніші співробітники й ветерани газет з усього міста. Без надмірного пафосу, по-людськи відновували пам'ять про полеглих у боях і померлих побратимів уже в наші дні. А в редакціях видань «Донеччина» («Радянська Донеччина»), «Донбасс» («Соціалістический Донбасс»), «Вечерний Донець» колишніх воїнів працювало чимало. Й на відстані їх згадує, бо особисто виконитися, мабуть, нескоро вийде. Незгодні зі знищенням України в Донецьку, названі газети припинили там випуск, багато журналістів виїхали, бо жити й працювати в неволі не кожен може.

Серед тих, хто прийняв нові правила, зокрема й троє заслужених журналістів України, які прийшли до пам'ятника з георгієвськими стрічками на грудях 5 травня нинішнього року. Акцію очолили так званий міністр інформації й голова Союзу журналістів самопроголошеної «ДНР».

Говорили про перемогу над фашизмом і пресу нової «республіки». Ніхто й словом не обмовився про Будинок Преси перед очима: з вибитими вибухами вікнами й посіченим осколками фасадом (стріляли з центру міста). Порожній дванадцятиповерховий будинок, де колись працювало з десятком редакцій, які ще торік видавали майже 30 газет і журналів, стояв німим докором. Його перетворили на лупку бойовики, які вдерлися туди з такими ж георгієвськими стрічками, як і в більшості присутніх біля пам'ятника.

Один із моїх колег, прізвище якого я не називаю, зібрався з силами й того ж дня піднявся на 8-й поверх навідати редакцію «Донеччини», де кілька місяців базувалися бойовики «ДНР». Всюди сліди нищення і грабунку... Вибиті вікна, розбиті або викрадені меблі, розтрощені комп'ютери... На підлозі розчавлені графіти з профілем

За знищені в Донбасі ЗМІ агресор має заплатити

«Донеччина», «Донбасс», «Вечерний Донець», «Горняк», «Кочегарка», «Труд», «Аргумент UA» та багато інших. Якраз напередодні Дня журналіста України в 2014 році з цією професією в Донбасі було покінчено...

Тараса Шевченка, книги, з-поміж яких він не знайшов своєї публіцистики «Моя «Донеччина» — викинули, зачитали, спалили, адже українською мовою.

— Хто їм дав право так чинити? Редакція десятиліттями збирала й архів, і словники. Нам дарували свої книги десятки донецьких авторів, деякі з книжок — раритети...

— Дуже боляче й прикро. Після відвідин сплюндрованої варварами колишньої другої домівки два дні пив ліки від серця, — каже мій товариш.

Але якщо хронологічно розповідати про редакції — жертви «ДНР», то першою постраждала рупор Парії регіону, найбільший споживач бюджетних коштів, газета Донецької облради «Жизнь». Усі роки головний друкований орган обласної влади перебував у її приміщенні, а тому коли російські бойовики захопили облдержадміністрацію, автоматично в розряд окупованих потрапила й редакція газети «Жизнь» ще у квітні 2014 року.

Через деякий час співробітникам дозволили забрати особисті речі, й журналісти були прикро вражені розгардішшем, який влаштували невані гості. Однозначно редакція зазнала збитків, але хто тоді рахував, кому пред'являти претензії, якщо найбільша трагедія була попереду.

Згодом здалася облдержтелерадіокомпанія, за дивного неспротиву донецької міліції, а радше за домовленістю. Проте

погромів у студіях не вчинили, оскільки чи не на наступний день організували «народне телебачення».

Завважалося, українська влада підтримує багатьох телерадіо-журналістів, які свідомо відмовилися співпрацювати з окупантами й залишилися без засобів до існування, однак цього не сталося. За цілий рік обласне телебачення, найбільш масовий і доступний для населення медіаресурс області так і не відновився.

Пригадується, на захист телекомпанії тоді виступив голова обласної організації НСЖУ Олександр Бриж, а влада відмовчувалася. А власно, що можна було очікувати від донецької (ніжської) влади, яка без жодного спротиву віддала вкравший державний ресурс бандитам. Бранувало хіба що на воротах облТРК гасла «Добро поважають, товарищи сепаратисти!» та чарки з хлібом-сіллю.

Цікаво, чи розслідують колись, як Донбас здавався в полон, і чи понесе хтось за це відповідальність?

У ті травневі дні, коли шахтарський край приречено (нав порожняк до «референдуму» 11 травня, газета «Жизнь», позбавлена приміщення й оргтехніки, все-таки продовжувала виходити, а її редактор Дмитро Шмиглі у розмові зі мною висловив здивування, що наш журналістський голова не сказав про їхню газету в заяві Спільки — все-таки вивалити солідарність з усіма треба, про-владними й незалежними. Я називаю докори колеги справедливими. Хоча ми розуміли — наші видання під загрозою вже самим фактом свого існування.

У місті, де захоплено СБУ, ОДА й прокуратуру в купі з іншими організаціями, військовими підрозділами можна робити що завгодно — ніхто нікого не захистить на території, де закони України не діють.

Нищення невгодних ЗМІ набирало обертів. У переддень Першотравня проросійські активісти після двох нападів на редакцію газети «Горняк» у Торезі, так і не добившись від

редактора Анатолія Постнова «правильного» висвітлення подій у місті, просто спалили приміщення, закидавши редакцію коктейлями Молотова. Тільки після цього російськомовна газета з проукраїнською позицією припинила вихід.

Після погрозу розправи перестав виходити тижневик «Аргумент UA» Анатолія Герасимчука, який мав проукраїнську позицію. Змушені були виїхати з обласного центру керівники популярних інтернет-видань Олексій Мацука та Сергій Гармаш, інші відомі журналісти.

І, нарешті, вирішальний внесок у придушення ЗМІ шахтарської столиці зробили бойовики під орудою Річарда Флі (того самого, збитого влітку в автівці, куди невідомі підклали вибухівку).

Озброєні, вони швиденько вистрибували з мікроавтобусу, поруч із тим самим пам'ятником загналим журналістам розгорнули кулемет, а інші, десять чи дванадцять, з автоматами, обшарили гранатами, несподівано з'явилися в Будинку преси. В холі затримали тридцять-сорок співробітників, переважно жінок...

— Телефони отключили! Смартфони в полі!

І рушили по дванадцять поверхів, зі списком. Шукали редакторів. Знайшли (понеділок, обідня пора, всі на роботі) й повели на бесіду редакторів «Донбасс» і «Вечорки».

Ватажок одного з угруповань паванною російською мовою вимагав від Олександра Брижа та Леоніда Папи повільності у висвітленні діяльності «ДНР», хіба вони — редактори — не розуміють, що вже інша влада. І справді, адже незаконний референдум був позаду... Президента України жителі Донецька взагалі не обирали — не дозволили бойовики. А міськвиконкомом з районними адміністраціями потихеньку вливалися в «ДНР». Кому яке діло було до ЗМІ, якщо на Донеччині цілі державні підрозділи вкупі з військовими формуваннями здавалися, зраджували, переходили під чужі прапори.

Нарешті вважаю, що колегам пощастило, що їх випустили через пару годин. Наступні номери газет, редакторів яких «виховували», а також інших видань із Будинку преси вже не вийшли. Якраз напередодні Дня журналіста України з цією професією на Донбасі було покінчено.

Щоправда, в Донецьку продовжують існувати крім «новоросських» газет регіональні випуски московських «Росийской газеты», «Комсомольской правды», а також видання з оголошеннями й порадами, але то вже не журналістика.

Виповнився рівно рік, і картину сплюндрованих редакційних приміщень у Донецьку доповнило захоплене майно Горлівської приватної газети «Кочегарка», «націоналізовані» типографія і приміщення газети «Донбасс», погром у редакції українського «Труда» і «Вечерного Донецька». Вважаю, на часі всім потерпілим від беззаконня визначитися, що робити з тим, що лишилося там. На мою думку, плонуті й забути, почати з чистого листа, ми не маємо права.

По-перше, потрібно скласти реєстр (перелік) ЗМІ двох областей, які внаслідок агресії РФ втратили майно, обладнання, приміщення, а журналісти — роботу.

По-друге, втрати треба обрахувати, адже спалене, потрощене, кимось брутально привласнене вартує грошей.

По-третє, потерпілим треба конкретно визначитися куди й до кого звертатися, а також кого для цієї важливої справи залучати в союзники — НСЖУ, незалежну медіа-профспілку, чи іншу впливову громадську організацію. Адже, судячи з усього, державні інституції займаються підшокуванням втраченого майна переважно незалежних ЗМІ точно не будуть.

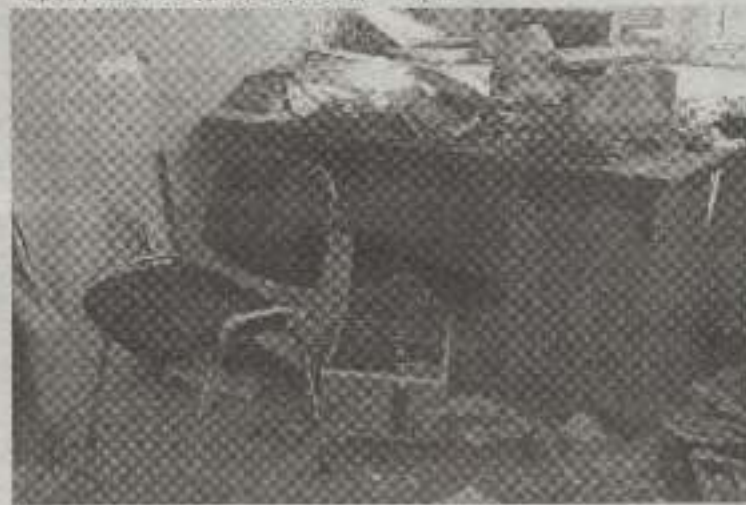
По-четверте, про підсумки аудиту (інвентаризації) втраченого з вини агресорів майна ЗМІ Донбасу поінформувати українську владу, громадськість, міжнародні організації, які опікуються захистом прав медіа.

По-п'яте, готуватися до міжнародних судів.

Враховуючи наведене вище, висуюю на завдання ворогів преси в Україні нинішнім режимом РФ і його квазістворення із трьох питер.

І останнє, якщо ми не займемося захистом своїх прав, агресор у будь-який момент заявить, що ніяких «Донеччин», «Донбассів», «Кочегарок» та інших понижених бойовиками редакцій видань і не було зовсім.

Ігор ЗОЦ

Зустрічі

Поки розмовляли за кавою, почув він науковця багато цікавого. Зокрема й таке:

— Нещодавно на заняттях ми із студентами аналізували плюси і мінуси українського національного характеру. І прийшли до висновку, що найбільшою українською проблемою є низька самооцінка. Є багато внутрішніх суперечностей, які ми сприймаємо скоріше як свій «мінус». Нам треба вирівняти цю ситуацію, і тоді все у нас буде добре. Аналогічне завдання ми виконали і стосовно Донбасу. Говорили про так званий «особливий донецький характер», яким наші земляки дуже пишалися, бо регіональний патріотизм у нас дуже розвинутий. Я багато років займаюся такою темою, як міфотворчість, тому можу стверджувати, що розвинутий цей патріотизм аж занадто. Бо підмінивши собою національний патріотизм. Це тенденція, до речі, з певним розрахунком підтримувалася деякими політичними силами. Донецьк був містом першої категорії, і мої земляки звикли жити по-особливому, не так, як інші. Як їм тепер змиритися з тим, що зараз економічна депресія? І виразити це поки неможливо. То що робити? А вихід є: раз так, тоді ми будемо особливими по-іншому. Будемо найкримінальнішими! Безперечною плюсом донецьких є працездатність, працелюбність. Але водночас є певна пихатість, зверхність. І колективізм у нас кланового ґатунку. Не «родинність» для нас характерна, а саме клановість! І отже, ми внутрішньо готові до того, що чийсь клан може нами керувати. І коли ми все це із студентами узагальнили, то побачили, що нічого особливого, ексклюзивного у нас немає. Це типове молоде індустріальне місто (подібні є і в Німеччині, і в США), а якщо спробувати порівняти місто чи регіон з людиною, то вийде, що Донбас нагадує типового підлітка...

— Який більше поважає силу, а не розум?

— Саме так. А подібна установка має свій зворотний бік — людина готова безапеляційно підкоритися комусь сильнішому. Ось таке рідне дитя України з таким підлітковим періодом... Ми із студентами прийшли до такого висновку. Є лише два підходи до проблеми Донбасу: або цієї дитини треба позбутися, тобто відправити агресивного підлітка в тюрму (адже родина його не хоче!) або лікувати підлітковий максималізм, виправляти помилки (у яких ми й самі почасти винні) своєю любов'ю. Бо коли є певні ризик, то ми самі в цьому винні — адже не виховали добрих. Коли ми цю свою провину визнаємо, іншими словами, «обнулюємо» наші провини, то далі буде вже легше. Але дуже важливо, щоб любов до матері демонструвала і сама дитина. Намагалася постійно демонструвати свої краш ризик.

— А як ви ставитеся до знесення на Донбасі пам'ятників радянської епохи?

— Це треба було робити в 1991 році. Ми суттєво запізни-

ЛІКУВАТИ ДОНБАС ЛЮБОВ'Ю

У Вінницю збирався поїхати ще відтоді, як дізнався, що там тепер знаходиться Донецький національний університет «в екзилі». І ось я в чудовому зеленому місті, що розкинулося на берегах Південного Бугу. Вікна наступного дня я розмовляв з кандидатом філологічних наук Оленою ТАРАНЕНКО, яка тепер виконує обов'язки завідувачки кафедри журналістики.

Шість років тому ми вже спілкувалися з нею в Донецьку — нам було дуже цікаво! Зрозуміло, що тепер ситуація в державі кардинально змінилася, та не змінилося наше бажання вникати в суспільні процеси, докопуватися до істини. Мабуть, в такому ж кліматі Олена Валеріївна спілкується зі своїми студентами.

мося... Ціло покоління виросло, не знаючи Радянського Союзу. Воно й не повинно було б уже бачити ці пам'ятники. Але бачить, бо нічого не було зроблено раніше. Дехто мені тут каже, що зносити треба рішуче, бо для центральної, а тим паче для Західної України це вже не проблема. Мовляв, не можна постійно озиратися на старших, бо люди середнього віку, а тим паче діти про це взагалі не думають. Але ж на Донбасі це зовсім не так. Бо старше покоління своїм фанатизмом, своєю «прорадянською» зафіксовано суттєво впливає на донецьку молодь. І в цьому немає нічого дивного. Бо якщо порівняти, скажімо, наших молодих журналістів, людей віком 19-20 років з російськими, то різниця так буде дуже великою. І це не дивлячись на те, що росіяни — також журналісти, також вивчають теорію... Але це нове російське покоління виросло, сформувалося, знаючи про ті тільки Путіна. Те ж саме можна сказати і про молодь Донбасу, якщо порівняти її з молоддю Західної України. Різні умови, тому лежачі різні світогляди. Треба працювати на зближення, але для цього потрібен час.

— Я неодноразово бував на Донбасі, знаю, що там хоч і повільно, але таки формується проукраїнське середовище. Молодь також не «пасе задніх», а приймає активну участь у державотворчих процесах. І важливо, щоб усі ці молоді люди частіше бували в Західній Україні, швидше позбувалися «совкових» стереотипів. Ті, у кого їх немає, все одно, повинні краще знати цей регіон, уміти пропагувати його. Українські патріоти з Буковини, Прикарпаття, Волині повинні активно підключатися до теми, допомагати своїм ровесникам з Донбасу, Луганщини та Криму пізнати ту частину України, про яку придумано багато міфів. Когось треба повести на полонину, нехай помилує у горах з вісцарями, снуштує бринзи, подихає запахом смерек та ялиці... Хтось, може, захоче поїхати на озеро Світязь, половити рибу на польських річках... А комусь захочеться походити вузькими вуличками Львова, посидіти у кав'ярні, поспілку-

ватися з молоддю. Або походити по музеях, зануритися в тишу львівських бібліотек. А когось, може, варто повести на околицю Чернівців, хай донецькі побачать — які гарні котеджі побудували буковинці, які були заробітчанами в країнах Євросоюзу. Той, хто добре знає український Захід і бачає щастя Донбасу, навіряд чи бачитиме єдиний вихід у сепаратизмі. Ви з цим згодні?

— Я взагалі вважаю, що особисті контакти — найкращий шлях руйнування стереотипів. Люди мають довіряти власному досвіду, а не пропагандистським ЗМІ, мислення має бути критичним, а критичний аналіз має будуватися на власному досвіді порівнянь. А якщо такого досвіду немає, немає з чим порівнювати, замість власних думок постає нав'язаний міф: чи то про східняків, чи то про бандерівців. Людина, яка ж була на Сході та на Заході України, в Центральній та Південній Україні, бачила на власні очі та знає, що люди живуть однаково: з інтересами і поділяються не на східняків та західняків, а на працелюбних та ледарів, на тих, хто спілкується іншим, та байдужих, на тих, для кого родина та Батьківщина важливі, і на тих, кому все одно... І такі люди є будь-де. Об'єднавшись для нас має бути те, що ми усвідомили, починаючи саме з Майдану та цієї війни — у нас є велика цінність: свобода, українська незалежність та гордість за спільне велике минуле. Час вже до цього додавати гордість за сучасну Україну як міцну державу та адекватну надію на наше майбутнє! От над цим нам і треба працювати всією об'єднаною нацією, а не послаблювати себе роз'єднаннями та з'ясуваннями хто кращий, а хто гірший...

— Цілком з вами згоден — особисті контакти важливі. І нам треба краще знати людей зі Сходу, особливо якщо, не приведи Боже, доведеться приймати нових біженців. Адже трапляються прикрі моменти, коли західняки упереджено ставляться до мешканців шахтарського краю. Бо і з цього боку є міфи. Не всі у них вірять, але вони існують і певною мірою впливають на наше життя. А ще дехто вважає, що краще

віддати частину території, вирішивши таким чином, багато проблем. Коли краще будеш знати людей зі Сходу, то так не думатимеш.

— Нікому не побажавши такого гіркого досвіду, який тепер мають донеччани... Негативу справді набралось багато. Але віддати територію своїй країні — це дуже непродуктивно. Ми ж не робимо цього з людським тілом. Не кажемо: віддай свою хвору праву руку, бо у мене є ще здорова ліва. Спочатку Донбас віддамо, потім Харківську область, Запорізьку... Так можна довідаватися, що не буде вже людей їхати.

— А як ви ставитеся до таких газет як «Донеччина», «Кримська світлиця»? Тиражі у них завжди були невеликі, а тепер «Кримська світлиця», взагалі, виходить тільки в електронному форматі...

— Вважаю, що зараз ці газети потрібні навіть більше, ніж колись. Бо і про Крим тепер знаємо менше, а головне, що в нашому інформаційному полі катастрофічно не вистачає позитивних українських згадок про Донеччину. По цій же причині наша спільна збірка під назвою «Історія несепааратисток», яка нещодавно вийшла друком у Вінниці, також покликана показати людей з Донбасу з позитивного боку. Це «сигнальний» проєкт, і його треба розвивати. Будемо і «Донеччину» постійно використовувати у роботі зі студентами.

— У статті «Мовне» щастя під наперстком» («Дзеркало тини» від 11.08.2011) її автор Олександр Рушак стверджує, що існує міф, ніби Україна ділиться на україномовну і російськомовну. Насправді ж, за його словами, вона ділиться на Україну двомовну і Україну російськомовну. Ви з цим згодні? Може, який свого часу цей міф був подоланий, то не набралось б на Донбасі (та і в Росії) стільки бажаних воювати з «бандерівською» Україною? Адже насправді толерантнішим є Захід, а не Схід...

— Я вважаю, можливе питання штучним і будь-які розможувати за цим принципом не подібно. Скажу більше: великою помилкою була певна зневага української інтелігенції до російськомовних українців, відмова у самій можливості бути

російськомовним патріотом України. Це свого часу відштовхнуло багатьох людей від ідей українства, а тепер відштовхує ще більше, бо вдало використовується російською пропагандою.

У всьому світі ідентифікації сьогодні є гібридними, змішаними, і ми маємо радіти кожному випадку, коли людина свідомо ідентифікує себе з Україною, а не влаштовувати їй перевірки щодо чистоти крові, мови чи кольору шкіри. Тепер такі перевірки дехто пропонує влаштовувати за місцем народження та пропискою, за регіональною приналежністю...

Будь-які розподіли сьогодні дуже шкодять Україні. У нас є реальні цінності, що є єдиними для українців, і саме на них ми маємо вибудовувати загальнонаціональний діалог, спільне ціннісне поле, солідарні українські комунікації.

Скажу відверто, мені, як лівівчанину, хотілося б більше зупинитися на мовному питанні. Зрозуміло, що з обох боків є різні люди, але я добре знаю освітчених людей, які вимушені були виїхати з ДНР лише тому, що розмовляли гарною українською. Такі люди не влаштували сепаратистську владу, а українських патріотів не влаштували нові реалії окупованих територій. Ліпшим просвітлянам, траплялося, складно було виїхати навіть за межі своїх населених пунктів, бо в ДНР їх добре знали, і вони були занесені у відповідні списки. У Львові ж та Івано-Франківську жодних списків за мовною ознакою не складали і складати не збираються. Однак з повагою ставлячись до позиції Олени Тараненко. Тим паче, що життя часом наводить аргументи на користь її точки зору. В останній день перебування у Вінниці зустрів на вулиці російськомовного чоловіка з патріотичним гаслом на чорній футболці. Поки що ні у Львові, ні в Тернополі, ні в Києві не бачив такого патріотичного тексту на одязі. Український тризуб гарно виглядає у обрамленні фрази: «Брат за брата. Свій за свого». Пригадав слова Олени Валеріївни: «маємо радіти кожному випадку, коли людина свідомо ідентифікує себе з Україною...» Що ж, тут донеччанина має шлювати радю.

Сергій ПАЩЕНКО

Річниця

ОСВОБОЖДЕНИЕ СЛАВЯНСКА 5 ИЮЛЯ 2014 ГОДА

Стратегическая победа, и упущенная возможность разгромить боевиков. Почему украинское командование обеспечило Гиркину безопасный коридор?

Спасение Гиркина из Славянска 5 июля 2014-го стало одним из запальных событий российско-украинской войны, и будет долго вызывать многие комментарии и многие версии. Свою версию расскажу на годовщину и я.

Для того, чтобы понять значение событий, надо напомнить стратегическую ситуацию.

Захват Славянска был колоссальной стратегической угрозой для Украины в целом, поскольку Славянско-Краматорский узел был транспортными воротами из Украины в Донбасс. Сценарий действий России был очевиден — спровоцировать внутренние конфликты, беспорядки, жертвы, и обеспечить российским войскам как "мироотворцев" в качестве "меньшего зла", единственной силы, способной остановить хаос и жертвы. Контролируя Славянск "мироотворцы" по коридору Снежное-Донецк-Славянск за один день могли расчленив Донбасс и полностью парализовать все украинское сопротивление. Более того, выход к Славянску угрожал всем коммуникациям в центральной Украине и был прямой угрозой Харьковской и Днепровской областей, которые, напомним, на тот момент были почти беззащитны.

Поэтому не случайно, что все наиболее боеспособные подразделения российских наемников перебрасывались в Славянск. Удержание Славянска позволяло России продолжать подрывные действия в других регионах Донбасса.

Расчет Кремля строился на том, что система обороны Украины уничтожена, и, не имея рычагов влияния, украинское руководство будет вынуждено выполнять условия Путина. Однако благодаря невиданному взрыву патриотизма и самоорганизации украинского общества в кратчайшие сроки украинскому руководству удалось провести мобилизацию и остановить распространение пророссийских диверсий в других регионах. Силы Минобороны, Нацгвардии и МВД стали наращиваться и с каждым днем становились более дееспособными. Взятие Красного Лимана 3 июня и оборона военной базы в Артемовске создали благоприятные предпосылки для полного окружения Славянска. Вопреки официальным заявлениям, до самого конца боев существовала свободная трасса Славянск-Донецк, и в Славянск постоянно перебрасывались подкрепления. Когда батальон "Донбасс" готовился к переброске на фронт, я специально встретился с командующим НГУ Полтораким, примерно 15 июня, и предложил направить "Донбасс" на перехват этой единственной трассы через Константиновку, Дружковку. Это решение было очевидным. Однако "Донбасс" направили частью сил в Сомовку, а частью сил в Попельню. Так решил штаб АТО.

26 июня первый блокпост под Славянском был уничтожен атакой российских танков. Стало ясно, что этого опасного врага из кольца вытеснить нельзя — они много боды надают. Сосредоточение больших сил с тяжелым вооружением требовало постоянного снабжения. И, обороняя Славянск, они уже не могли охранять пути снабжения.

Перерезать дороги означало лишить возможности Гиркина продолжать активные боевые действия — без подвоза подкреплений и боеприпасов противник был бы вынужден спастись бегством из города, и был бы разгромлен.

Эскалация боев происходила не только в Славянске. В конце июня российские войска вступили в бой с украинскими — пока в виде артиллерийских обстрелов со своей территории. Российское командование решило любой ценой сохранить под своим контролем автомагистраль через Изварино.

Украинское руководство пыталось вести войну прежде всего политическими методами. Уничтожение противника не явилось главной целью военного командования. Поэтому войска применялись разрозненно, разрываясь для контроля блокпостов. Армия с танками и артиллерией участвовала по сути в полицейской операции.

После разгрома первого блокпоста и начала активных боев на границе, рассчитывать на деморализацию противника и прекращение сопротивления было логичным решением, однако при этом ошибочным.

Необходимо было уничтожить наиболее боеспособные отряды наемников, и нанести противнику военное и психологическое поражение в войне.

Сейчас известно, что украинское командование имело информацию о выходе банды Гиркина заблаговременно — за 4-5 дней. Однако противнику намеренно был открыт коридор, чтобы он покинул Славянск как можно быстрее. Да, с одной стороны, освобождение Славянска стало важнейшей стратегической победой. Но выход почти в полном составе наиболее боеспособных отрядов наемников привел к тому, что враг использовал свежие силы для нанесения ударов по нашим войскам на границе и для отражения украинского наступления.

Украинское руководство хотело добиться стратегической победы. Да, освобождение Славянска стало колоссальным успехом. После выхода Гиркина стало ясно, что широкомасштабного вторжения России можно избежать, и война ограничится территорией Донбасса. Важно, что в Славянске удалось, по сути, избежать боев в городе. Желание избежать боев в городе и разрушений также было одним из веских мотивов командования. Но!

Но выход Гиркина из города отнюдь не означал, что эти колонны нельзя было перехватить и ликвидировать. Увы, желание как можно быстрее поднять флаг над освобожденным Славянском и отпортиться, затмил объективный анализ положения на фронте.

Гиркин выходил из Славянска очень медленно. Приказ на отход был дан 2 июля. Банды сосредотачивались медленно. Только 4 июля сосредоточение было закончено.

Все это время украинские разведчики, которые имели информацию и передавали в штабы координаты цели, требовали нанесения артиллерийского удара по идеальной цели — крупному скоплению боевиков и техники. По реалистичным оценкам, из Славянска удрало около 1,5-2 тысяч террористов.

Отход Гиркина проходил на глазах украинского командования. Один из украинских командиров, который напрямую был связан с начальником Генштаба Виктором Муженко и лично передавал координаты целей, после очередного отказа открыть огонь артиллерии по разведанной цели, в присутствии других офицеров в сердцах заявил Муженко по радиосвязи: "Товарищ генерал, вы — предатель Украины!"

Этот случай широко известен в Генштабе и в вооруженных силах.

Обстановка позволяла полностью разгромить Гиркина, и не допустить прорыва боевиков. Однако ни артиллерия, ни авиация приказа уничтожить длинные колонны Гиркина не получили.

Ночью Гиркин предпринял попытку прорыва из Славянска короткой дорогой. Это не была стелс-аэрозольная атака, как позднее будет говорить Гиркин. На самом деле они решили уничтожить пятый блокпост на дороге так же, как ранее был расстрелян первый блокпост, чтобы открыть прямой удобный путь выхода.

На пятом блокпосту не было танков. Однако грамотная организация боя 20 бойцов азовца Навшвардии из 2-го батальона Самообороны Майдана, 50 бойцов 25-й парашютно-десантной бригады под командованием капитана Андрея Ткачука, 14 бойцов милиции бывшего запорожского "Беркута" во главе с полковником Александром Панченко не позволили противнику прорваться. Именно Панченко лично уничтожил танк и БМП в этом бою. Заградительным огнем артиллерии с Карачуна был подбит один "Камаз" с оружием.

Это был единственный бой при выходе врага из Славянска. После этого колонны свернули на проселок и ушли без всяких помех. На глазах пилотов боевых самолетов украинских воздушных сил без единого выстрела проехали в Донецк среди бела дня.

Почему отход прошел без выстрелов? Была ли договоренность Путина и Порошенко? Такой разговор мог быть. Но вред ли не стреляли именно из-за переговоров. Ведь боевики сами спровоцировали бой, и вызвали на себя ответный огонь. Авиадар и артиллерийский огонь были бы оправданным шагом.

Думаю, причина в ленивости военного командования, которое все время думает как бы чего не вышло, и все время занято переэвакуацией, а не работой на упреждение. Это ведь в дальнейших операциях было продемонстрировано.

Надеюсь, когда-то расследование причин запрета стрелять по Гиркину будет проведено прокуратурой. Потому что нельзя исключить полностью какие-либо сепаратные переговоры с противником и "договорнич". Эта история имеет большое значение для общества, и должна получить правовую оценку.

Запрет стрелять по колоннам Гиркина давал лично Муженко, этому есть масса свидетелей, так что установить ответственность несподручно.

Освобождение Славянска стало успехом. Да, это был нужный успех, и можно объяснить, почему хотели побыстрее выдвинуть боевиков из города. Но дальнейший ход операции никакой логики и никакого рационального объяснения не имеет. Уничтожение Гиркина и его банд во время отхода стало бы не просто успехом — это был бы переломный момент войны, решительная победа. Спасение же Гиркина привело к очередному витку эскалации войны. Вышедшие из Славянска боевики сразу же были брошены против украинских войск в приграничный сектор "Д". Россия поменяла стратегию — сепаратистские бунты и вторжение "мироотворцев" заменила стратегия чисто военной операции по созданию оккупированного анклава с участием "отпускников".

Юрий БУТУСОВ,
Цензор.НЕТ

Добросердя

НАТАЛКА КНЯЗЬОВА: «КРАМАТОРЦІВ, ЯКІ ЗА УКРАЇНУ, ПОБІЛЬШАЛО»

Перед поїздкою на Донбас я спеціально зустрілася у Львові з представниками молодіжної донбаської «діаспори», оскільки хотів визначитися з маршрутом. Активісти громадської організації «Країна вілних людей» (частина з них тепер проживає у столиці Галичини) порадили мені відвідати Центр допомоги переселенцям, що знаходиться в Краматорську по вулиці Транспортна, 20. Вийшовши з нього й поїхавши, я жаль, що не в самому центрі міста, але по дорозі туди зробив декілька цікавих знімків. Скажімо, інтер'єр в Україні побачив рекламний щит такого змісту: «Бытовой сепаратист»: оскверняет национальные символы, ждет прихода русского мира». Наказание 7-12 лет лишения свободы (ст. 110 УК Украины). Увидел, услышал — звоню. А дівчата по телефону гарячої лінії СБУ. Не знаю, чи часто телефонують, але сам рекламний плакат виглядає досить солідно. А ось і Центр допомоги переселенцям. Зовні, при вході, великий щит з написом: «Храм святого духа». А поряд інший: «Спасение! Освобождение! Искупление! Благословение!»

БЛИЗЬКО 80 ВІДСОТКІВ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ ЗБИРАЮТЬ ХРИСТІЯНИ

Пригадав свідчення волонтерів, що майже 80 відсотків гуманітарної допомоги для наших бійців і біженців збирають християни. Причому, це переважно віруючі протестантських церков, бо прихожани УПЦ КП до «укупівля» ставляться досить прохолодно. А віруючі УПЦ КП і УГКЦ в Краматорську зовсім небагато.

З цікавістю обійшов обидва поверхи Центру. Моїм гидом стала старший координатор Центру допомоги переселенцям Наталка Князьова. Пояснила, що оскільки зараз у прифронтовій зоні панує відносно затишшя, то й людей тут небагато. Кілька хлопчаків бавляться в невеличкому спортзалі. В кімнатах гарні, акуратно застелені ліжка. Сирізь зроблено ремонт, тому перебувати в Центрі приємно — це не якимись там похмурим робітничим бараками сталінської епохи. Присімні емоції викликала і спокійна, умиротворена жінка з немовлям, яке народилося тут же, в центрі, не більше місяця тому. Видно, народжували в зоні боїв було небезпечно, тому довелося їхати в Краматорськ. Здається, на момент мого візиту, і мама, і малюк були задоволені.

Заходимо у кабінет, де працює Наталка Князьова. Звернув увагу на патріотичну наклею на її ноутбук: «Правий сектор — сила, яка захищає». Пояснила, що це підтримували наші бійці. Цікаве пояснення: діяльність християнсько-протестантських середовищ і ось таке націоналістичне гасло. Все ж, «Правий сектор» ще зовсім недавно вважався загалом радикальною організацією. Тепер же він сприймається просто як діяльна проукраїнська сила, яка не йдеється словами і гаслами, а займається конкретною справою — захистом Вітчизни. Отож, на Донбасі і християни, і націоналісти перебувають в союзі, принаймні, не ворогують. Та й що їм діяти, якщо з точки зору російського православ'я, і протестанти є ворожою силою, і «православні» сприймаються як виплоди пекла? Чому б не об'єднатися на ґрунті патріотизму і демократичних цінностей? Відчувши зовсім близько злободіє дихання «русского мира», українці Донбасу об'єднуються значно швидше. Загуглюйте у Наталки про те, про що і мене неодмінно запитують друзі в Києві, Івано-Франківську та у Львові: який тепер відсоток лояльних, патріотичних, а також антиукраїнських налаштованих громадян у Краматорську?

Вважаю, що і в період Майдана, і під час двонаривської окупації в Краматорську було не менше 40% патріотично налаштованих громадян, — відповіла молодша жінка. — Ми займалися в соцімерках, виходили на мітинги в підтримку України і приблизно орієнтувалися — скільки нас. Потім, коли вже опосередковано показали своє справжнє обличчя (у місцевих «віджимали» автомашини, брутально відбирали бізнес) у багатьох відкрилися очі, і ми отримали додатково ще близько 30% співчуваючих. Отож, тепер у нас не менше 70 відсотка жителів міста за Україну. Але решта 30% — це «залізобетонно» антиукраїнський електорат. Їх не переконаєш і не переважаєш. Це люди, які самі налаштували себе проти України. Щоб в Росії з ними не пити води, як би не руйнувала Донбас своєю агресивною імперською політикою, дінних вона все одно буде ріднішою і ближчою, аніж Україна. Вони, як бугай на червоні ганчірки, агресивно реагують навіть на українську символіку. Поки що терплять, мовчать, але чекають свого часу.

Знімки на 8-й сторінці

Добросердя

НАТАЛКА КНЯЗЄВА:

«КРАМАТОРЦІВ, ЯКІ ЗА УКРАЇНУ,
ПОБІЛЬШАЛО»БОМЖІВ-«ВЕЛИКОРОСІВ»
ЗВОЗЯТЬ В ДНР?

Від місцевих активістів я почув, що на територію ДНР і ЛНР з Росії масово завозять бомжів. Мовляв, таким чином Путін очищає свої міста і водночас заселяє «великоросами» окуповану частину української території. Не зміг не залити про це у Наталку.

— Нічого не можу сказати про масштаби такого переселення. — каже краматорчанка, — але чула і я й про таке. Бідний Донбас... Скіільки ця земля, починаючи з Голодомору 1932-1933 років, витримала міграційних потоків! Скіільки корінного люду тоді померло, скіільки зеків сюди привозили з Росії! А потім повсенна відбудова, індустріалізація... А тепер ще бомжі і родини чеченських бойовиків, вселяються у вільні квартири. А вже біженців з окупованих територій уже сотні тисяч, і життя в якому ніхто не живе, вистачає. Як потім виселити чужинців? Шкода мені нашу Донеччину...

На моє запитання, чи не страшно жити тут, Наталка відповіла:

— Коли я бачила в Інтернеті, як прикизували наших військовополонених, як били беззахисну жінку, прив'язану до стовпа в Донецьку, я не раз думала так: нехай вже віддадуть Путіну цей Донбас, я не хочу жити в такому регіоні! Вийду в Центральну або в Західну Україну, бо не хочу жити з такими сусідами! Людиною. А чоловік мені й говорити: ну, що ти, Наталко... Адже це наша українська земля, її не можна віддавати! Мабуть, він правий. Справді — не можна віддавати жодного клатка української території. Бо Путіну скіільки не віддай, все-одно буде мало. Йому потрібна вся Україна.

Слухаючи Наталку Князєву, я пригадав свою минулорічну поїздку на Луганщину. Місцеві патріоти запевняли мене, що після перемоги на Донбасі (як вони в неї свято вірили), треба буде серйозно зайнятися Кубанню та українськими етнічними землями Воронежчини, Ростовщини та Білгородщини. Аргументи були приблизно такими: «пасивна і бездуха політика стосовно своїх етнічних територій зовсім не гарантує Україні миру, а навпаки є підґрунтям для майбутніх збройних конфліктів і анексії. Тим паче, що маємо такого непередбачуваного сусіда на сході. Ось, скажімо, донські «казачки» справді віддавна проживають у деяких районах Луганщини. І вони добре зберегли свою окремішність і самобутність. Настільки добре, що тепер влинули в свої лапи багато етнічних українців. Але ж у сусідніх з ними Воронежчині, Білгородщині також проживають нащадки козаків! Тільки вже українських. То чому нащадки запорожців мають менше прав, ніж нащадки донських козаків? Чому приречені на депортацію? Їхні структури давно порушені, а у донських козаків вони плекалися, підтримувалися як в дорослощій Росії, так і тепер. Перекожемо Путина і займемося розвитком нашого козацтва. Коли будуть успіхи на Луганщині й Донеччині, то й значна частина населення Ростовщини, Білгородщини та Воронежчини з часом згадає про своїх предків. Оце й буде найкращий буфер між Україною і Росією, найефективніший захист від російської експансії!»

СПРАВА НЕ В УКРАЇНСЬКИХ
ГЕНАХ

Цікавлюся у співрозмовницю, звідки родом її чоловік? Чи не земляк з Львівщини? Може, волинчанин чи буковинець? Все ж, ставлення до територіальної цілісності України у нього непохитно-державницьке. Наталка відповіла:

— Ні, мій чоловік виріс на Донбасі. Він наполовину поляк, а наполовину кубанець. І в моїх жилах тече не лише українська, але й російська, татарська кров... Патріотизм залежить не лише від етнічного походження. Скажімо, моя бабуся родом з Вінничини, але чекає повернення СРСР. Вона мені постійно пояснює, якими поганими були бандерівці, як вони підтримували фашистів... А ось та бабуся, яка родом з Росії, пишається українськими рушниками, вивчає з моїми дітьми український гімн, сама співає його, тримаючи

руку на серці. Закликає всіх любити Україну. Так що, справа не в етнічності, а в системі цінностей.

Ходячи вулицями Краматорська, Слов'янська, Дружківки, я бачив багато патріотичних написів на гаражах, парканях, стінах будинків. Серед них не лише досить поширене: «Донбас — це Україна!» або: «Слава Україні!», але й такі, що стосуються інших регіонів, наприклад: «Крым — Украина», «Кубань, Белгород — это Украина» та багато інших. І українська, і російська мови місцевими патріотами використовуються приблизно однаковою мірою. Це, якщо говорити про написи, а не про мову спілкування. Української навіть трохи більше. То як же сталося, що при такій великій кількості небайдужих людей міста радісно вітало російські триколори та озброєних до зубів Стрелкових Гібридів? А тепер замість об'єднаного раю отримало напівзруйновану економіку, що й сплигнеться тисячами біженців? Якоюсь мірою, відповідь на це питання дає вірш Сергія Босенка, розміщений на великому білборді в центрі міста. Там є такий уривок:

«...Что ж выругаетесь, дьяволы?
Иль я не сын страны?
Каждый из нас закладывал
За рюмку свои штаны...»

Тут ніби виправдання — мовляв, «біс поплутав...» або: «з ким не буває...» Думаю, вірш співзвучний настроєм багатьох городян. Інше його б не вивісили на вкідноті.

«СЕПАРАТИСТІВ МИ
ПЕРЕВИХОВУЄМО ТЕРПЛЯЧЕ,
ПО-ХРИСТИЯНСЬКИ...»

Все було б добре, якби жителі міста швидше лікувалися від сепаратизму. Але ж навіть вищегадані 30% сепарів є неабиякою проблемою для визволеного міста. Наталка з денким сумом говорить:

— Мій син тепер навчається в 5 класі. І у нього вже є конфлікти із однокласниками та учнями 6-7 класів. Він не приховує того, що за Україну. І на курточку свою наклеїв нашивку «кіборг», і на рюкзаку у нього патрістична наклейка, і на руках мовто голубі «браслетики» — він їх у Києві купив. Деякі учні називають його «нациком» та «укропом», вже п'ять разів «браслетики» зривали з рук... Він безстрашно каже школярам-сепартистам: «Так, я патріот України. Я тут народився, тут живу, і люблю цю землю. А ви кого підтримуєте? Кимете — Росію? Ану, загляньте російський гімн!» Ось тут і замовняють його опоненти... Я прошу, щоб син не астрівав у політичні суперечки, але від цього, видно, ніяк не застрахується.

Мені боляче слухати слова Наталки Князєвої. Це ж чому проукраїнські громадяни Краматорська повинні страждати від 30 відсотків адраліків? Де ефективна робота спецслужб і силових структур? А може, варто дяти інакше — позбавляти пенсій, соціальних виплат, зрештою — українського громадянства? Замість погодитися зі мною, Наталка наводить це один приклад з життя Центру допомоги переселенцям.

— Нікось ми вивезли родину з Водяного (це село біля Донецького аеропорту) — чоловік, його дружина, син-восьмикласник і тітка. Усі четверо живуть у нас біля трьох місяців. Так ось, в принципі це непогані люди, допомагають нам... Але нікось з соцмереж ми дізналися, що син симпатизує сепартистам. А дитина — це ж відображення внутрішнього світу батьків! Стало прикро, адже бажано не можуть не бачити, що ми тут всі патріоти, не можуть не цінувати того, що допомагаємо їм, намагаємося вирішити їхні проблеми. Але ж вперто підтримують протилежну сторону! Ми вирішили не порейматися такими випадками. Адже наша задача — просто допомогти людям. А якщо й перевищоувати сепартистів, то робити це треба терпляче, по-християнськи... Тепер цей хлопчик поїхав до Львова по програмі «Схід — Захід разом». І ми сподіваємося, що він, покинувши тиждень в військ-галицькій родині, поспілкувавшись зі своїми однопітканми, сам переконається, що на Львівщині живуть гарні люди. Дуже хочеться вірити в добрий результат поїздки.

Сергій ПАЩЕНКО

Пропозиція

ПРО ЗМІНУ НАЗВИ МІСТА

Останнім часом на місцевому і загальнодержавному рівні піднімається питання про перейменування міста Красноармійськ. З цього приводу висловлюються різні пропозиції, навіть озвучуються варіанти нової назви міста.

Протягом свого існування місто неодноразово змінювало свою назву. До 1917 року це була віддалена частина села Гришине — станція Гришине, або пристанційне селище Гришино (Гришине). З 1917 по 1923 рік — місто Гришин. Але на початку 20-років населений пункт втрачає міський статус і стає районним центром — селищем міського типу Гришине. Королів час з 1934 по 1938 воно носило назву «Постишів». У 1938 році повертає міський статус і на честь річниці Червоної армії отримує назву «Червоноармійське» (Червоноармійськ, Красноармійське, Красноармійськ). У 1943 році окупаційна влада повертає місту назву «Гришин» (Гришине, Гришино), у повоєнний період, після тривалого різночтіння за містом і станцією закріплюється назва «Красноармійськ», а з 30 грудня 1962 року — «Красноармійськ». Тобто зміна назви для міста — не новина. Безперечною є й той факт, що зміна назви була пов'язана з політичною кон'юктурою. Отже, логічним є перейменування міста на сучасному етапі.

В ЗМІ було озвучено кілька пропозицій з цього приводу. Наприклад, пропонувалося повернути місту первинну назву (Гришин, Гришине, Гришино). Були й інші пропозиції. Висловлювалася думка найменування міста на честь видатних композиторів М.Д. Леонтовича або С.С. Прокоф'єва. Автор вважає, що ім'я С.Прокоф'єва по праву заслуговує село Красне. Що ж до великого українського композитора М. Леонтовича, то він прожив у селищі Гришине нетривалий час, а все його життя було пов'язано з Поділлям, зокрема, містом Тусулін на Вінничині.

На думку автора, при перейменуванні міста слід згадати давню українську традицію найменування населених пунктів на честь небесних покровителів, зокрема, Пресвятої Богородиці. Вважаю, що доречною, обґрунтованою і найбільш вдалою була б назва «Свято-Покровськ». Ця назва обґрунтовується, по-перше, тим історичним фактом, що, як вище згадувалося, тривалий час це була віддалена частина села Гришино. До 1896 року в пристанційному селищі не було церкви, а місцеві мешканці були парафіянами Свято-Покровської церкви села Гришине. Значна частина з них залишалася парафіянами все тієї ж церкви, не дивлячись на побудову Свято-Миколаївської церкви на привокзальній площі селища. По-друге, Покров Богородиці була дуже шанована козацтвом й одним з його символів. А одними з засновників й першопоселенців пристанційного селища були гришинські селяни — нащадки запорозьких козаків. По-третє, цю назву нині носить найкрупніше, містоутворююче підприємство.

Отже, назва «Свято-Покровськ» є не тільки красивою й благозвучною, а й історично обґрунтованою та такою, яка пов'язує минуле з сучасністю. І буде перебувати місто під Покровом Пречистої Матері у всіх віках.

Історія

МІСЦЕВІ ВИБОРИ 1917 РОКУ
В МІСТІ ГРИШИН

Указом Тимчасового Уряду від 5 червня 1917 року 41 сільському населеному пункту революційної Росії було присвоєно статус міста. В їх числі були і п'ять селищ Бахмутського повіту Катеринославської губернії: Юзівка, Яковлевський, Дебальцеве, Єнакієво та пристанційне селище Гришине. На серпень того ж року були призначені місцеві вибори. Про те, як вони проходили в Гришиному до сьогоднішнього дня відомо по відгосках. Зокрема, М. Олєшніков у своїй книзі «Красноармійськ. історико-краєведческий очерк» пише про подію, що такі вибори в Гришиному відбувалися. Але відомості про те, якою була передвиборча боротьба, хто був обраний міським головою, хто став головою Гришинської міської думи не повідомлялося. Ім'я першого міського голови Гришине було невідомо.

Кілька років тому до рук автора потрапив машинописний документ спогадів сучасників про події потімної революції 1917 року в Гришиному, який зберігався в архіві В.І.Образцова. Його передав у дар датову його син.

У документі, який цілком заслуговує на довіру, й достовірність якого сумніви не викликає, говориться: «У серпні 1917 року за розпорядженням Тимчасового Уряду були проведені вибори Міської думи, яка на місяць мусила провадити в життя його політику. Місцева гришинська буржуазія мала за мету обрати цілком буржуазний склад думи. На виборах буржуазний план провалився. Із 21 чоловіка 11 були обрані в думу від трудящих і робітників. Буржуазія хотіла головою думи обрати Мешко К.І. — по спеціальності гірничого інженера, шаленого українського націоналіста, а міським головою обрати купця, власника залізничного магазину Трофимову Д.І., але їм не вдалося. Головою Гришинської міської думи був обраний Шевченко П.П., а міським головою — службовець Мельников А.С., помічником міського голови був обраний Лінда М.С. — службовець млина Маліса і слюсар депо Божченко Й.П. Після виборів постало питання про кошти для думи, буржуазія внесла в банк на рахунок думи 200000 карбованців».

За політичною риторикою можна визначити, що спогади належать людині з більшовицькими поглядами, можливо, члену ВКП(б). Відкинувши політичні уподобання автора спогадів, крім імен першого міського голови й голови міської думи, можна дізнатися про те, що в місті була доволі сильна українська опозиція на чолі з Мешко К.І., і перевагою всього тільки в один голос міським головою був обраний П.П.Шевченко. Цікаво, що головою міської думи був обраний меншовик А.С. Мельников, про що свідчить книга «Борьба за Октябрь на Артёмовщине». Там, зокрема, йдеться про таке: «Під час німецької окупації 1918 року у Гришиному окупантами була створена міська управа на чолі з меншовиком Мельниковим. Але невдовзі її розпустили, і після була створена дирекція на чолі з натаркусом Антоновим. Після припинення страйку німецькі жандарми й гетьманська варта знову посилювали переслідування більшовиків, керівників профспілкових організацій, шахтарів, залізничників».

Виділяючись дає змогу зробити ще один висновок: український патріотизм більшовики вважали більшим ворогом, ніж меншовизм і інші великодержавні течії. Історія в цьому сенсі повторюється на сучасному етапі, коли комуністи йшли на змову з олігархами заради протиставлення національно-демократичним силам.

Петро ГАЙВОРОНСЬКИЙ, краєзнавець

Про що пишуть іноземні ЗМІ

«На мясо уже не хватает»

Татьяна Сетдарова работает санитаркой в психиатрической больнице Биробиджана, ей 41 год. Свою работу считает тяжелой, но к этому женщина уже привыкла. «Трудно терпеть психически больных людей и дышать парами препаратов, у нас все сотрудники аллергики. Но сейчас уже сработалась, не обращаю внимания». Прожиточный минимум в регионе — 13129 рублей, зарплата Татьяны со всеми возможными подработками, в том числе ставкой уборщицы, в среднем составляет 10 тысяч рублей.

«Денег катастрофически не хватает. Сыну 6 лет, в его воспитании одна, с мужем в разводе. Но за мужа приходится отдавать кредит — 5000 рублей. ЖКХ — еще 6000, я плечу наполняю с братом. Все остальное уходит на сына — 2000 на садик, 1200 на подготовку к школе, 1500 на дорогу», — говорит Татьяна. Она добавляет, что если бы еще не убирала иногда квартиру в качестве подработок, то есть было бы совсем нечего, но «на мясо чаще всего все равно не хватает».

Татьяна очень хочет, чтобы зарплату в больнице подняли хотя бы до прожиточного минимума, и мечтает съездить к родственникам в соседнюю область, но «пока на это нет денег».

«В отпуск буду работать — денег все равно нет»

Михаилу Панкову 25 лет, он работает в Москве специалистом 1-го разряда в федеральном министерстве, в каком именно — не уточняет: «Раньше у меня был бизнес в сфере консалтинга, но он не пошел в гору, частично из-за моей неопытности, частично из-за кризиса. Сейчас мне хочется получить опыт в сфере законодательной работы, поэтому и здесь. Но будет возможность — уйду снова в бизнес».

Прожиточный минимум в столице составляет 16296 рублей, зарплата Михаила — 15170 рублей: «Мне пришлось жестко ограничить себя в расходах. 3000 оставляю на дорогу и мелкие расходы, остальное отдаю в семейный бюджет. Мы живем вчетвером, родители, и я моя невеста, поэтому на аренду не тратимся. На выходных проводим время в танцевальной школе и столичных парках, получается отвлечься от рутины. В

отпуск, скорее всего, буду работать — денег все равно нет».

«Донашиваю одежду за подругами»

Ольге Николаевой из Саратова 50 лет, она

Женщина говорит, что дочку уже воспитала, в квартире живет втроем с сестрой и племянником: «Тесновато, но разъехаться мы не можем. Зато «коммуналку» делим на троих, если бы не это — денег бы оставалось совсем мало». По словам Ольги, средств на раз-

(прожиточный минимум 8771 рублей) 30 лет, раньше он работал в финансовом секторе, но потом ему предложили должность преподавателя в вузе: «Я взял две ставки по 7500 рублей, но приходится буквально жить на работе. В неделю

концами. Недавно ставку подняли до 14000, но инфляция уже съела половину». Николай рассказывает о своем бюджете: «6000 на съемное жилье, 4000 на оплату кредита, 2000 — проезд и обед на работе. Выживаю только на подработ-

веком». Но два года назад у нее диагностировали рак: «Многие отвернулись от меня, некоторые партнеры решили не отдавать деньги, все равно ведь умру». У нас все считают, что онкология — это приговор. Но я выжила, благодаря мужу, друзьям и собственному упорству: рак удалось победить».

Сейчас Любовь получает пенсию по инвалидности, 13000 рублей. Денег не хватает: «Мне необходимо лекарство за 6000 рублей, бесплатное государственное не подходит. 3000 я плачу за квартиру. На оставшиеся 4 я должна одеться, обуться и прокормиться. Выжить на эти деньги нелегко, мне помогает муж». Сейчас Любовь Глазкова собирается активнее заняться общественной работой и организовать свою антираковую программу.

«Раньше сырели ежедневно, теперь — раз в неделю»

Елена Милашина работает акушеркой в липецком роддоме, ей 39 лет. Оклад 6000 рублей, прожиточный минимум — 6900. Дополнительный заработок дает подработка уборщицей в больнице. Она считает, что в последнее время экономическая ситуация в стране значительно ухудшилась: «Несколько человек уволили, мы теперь делаем их работу». Елена одна воспитывает двух дочерей: «Девочки у меня погодки, это выгодно — одна за другой — донашивает одежду. 3000 рублей плачу за «коммуналку», а основные траты — на еду. Раньше мы сырели каждый день на завтрак, сейчас раз в неделю. Мяса мало едим, раньше я котлеты делала, сейчас покупаю полуфабрикат с соей — иначе никаких денег не хватит. Огород помогает выжить. Сейчас, правда, непогода постоянно — погбило все».

На отдых, по словам Милашиной, денег нет: «Иногда на речку выходим. Могу изредка позволить себе 5-6 сарделек, пожарить на огне. Мечтаю купить девочкам компьютер, придется брать кредит». В экономических проблемах женщина винит руководство страны: «Я никогда не хожу на правительственные митинги, даже если соглашусь».

«Никогда не знаешь, как повернется жизнь»

54-летняя Любовь Глазкова из Москвы раньше работала оперным продюсером и была «более чем обеспеченным чело-

бывало по 34 пары, 51 час чистого времени, не считая перемены, окон в расписании и дороги на работу».

Затем Николаю пришлось отказаться от второй ставки, иначе совсем не оставалось времени на жизнь: «Я с удивлением слышал по ТВ о росте зарплат преподавателей вузов. У нас в платежках цифры не менялись два года. Многие берут взятки — только так, видимо, можно свести концы с

хи на стороне — эти деньги идут на продукты и одежду. Сбережений нет. О заграничном отдыхе никто не думает, конечно».

впечения у нее практически нет. «Все мои радости — погулять пешком, сходить на городской пляж, посмотреть телевизор. На кафе, кино или театры денег нет. Мечтаю скопить на дешевый автобусный тур — съездить на море».

«Если не брать взятки — денег на жизнь не хватит»

Николаю Груничеву из Оренбургской области

За чертой бедности:

как живет каждый шестой житель России

Количество россиян, живущих за чертой бедности, стремительно растет. В середине июня это признал Росстат. Ведомство опубликовало данные, по которым число жителей с доходом ниже прожиточного минимума в первом квартале выросло на 3,1% по сравнению с аналогичным периодом 2014 года. Бедных стало на 3 миллиона больше. Всего их в России 23 миллиона, или почти 16% населения.

Виною этому — кризис российской экономики и ускорившаяся инфляция. Размер прожиточного минимума, то есть набор минимально необходимых человеку продуктов, товаров и услуг, во всех регионах начал резко расти. В начале года в среднем он вырос на 17,3% — по данным Росстата. Экономисты уверены, что реальное количество бедных выше официальных данных, и в ближайшее время оно продолжит увеличиваться.

Немецкая «Deutsche Welle» опросила людей из разных регионов России, которые из-за кризиса оказались за чертой бедности — как они ведут свой бюджет и как выживают на крайне низкие зарплаты. Почти все бедными себя не считают и уверены, что «вокруг многие так живут, если не хуже». Некоторые из них попросили изменить свои настоящие имена.

занимается документооборотом в газовой компании. Зарплата со всеми подработками составляет около 10 000 рублей, прожиточный минимум составил 8892 рублей, но денег все равно не хватает: «Все деньги уходит на питание и лекарства. Еду стараюсь покупать, где дешевле, но мяса все равно ем очень мало. Одежду и обувь позволить себе практически не могу, выручают подруги — отдают свои старые вещи».

І сміх, і гріх

Нашестя брехоноїдів

У багатовіковій історії України були різні періоди: успішні, не дуже, а подекуди взагалі зовсім трагічні. Але, скаже, за весь час, відколи на цій землі почали селитися люди, ще ніколи ні країна, ні її мешканці не потерпали від такої агресивної, брутальної, цинічної і підступної брехні, лавини якої віднедавна навелинно вивертає дезінформаційний Везувій на території Кремля. Навіть складається враження, що проти українців сполучилися не невідомі «царини» сусіднього народу, а злі прибульці із чужої планети, скажімо, Янхерб. У цьому разі, можливо, оте активне поширення неправди, пояснюється фізіологічними особливостями організму цих планетних зайд? Бо про щось подібне згадує й народна мудрість: «Як не брехня, то й не дихне». Принаймні тоді все стає на своє місце.

Оскільки ота лиха Янхерб розташована далеко-далеко від Землі та України, прищеплювати чужинці геть ігнорували зв'язок із реальністю, а тому верзуть таке, що й на голову не налізе. Залишається тільки поспівувати їм, делікатно уточнити дещо і спробувати розповісти про справжній стан справ. Приміром, свого часу «брехоноїди» спробували накапати всіх вигадкою про онгурів. Уваляєте, який жах! Дійшло до того, репетують вони, що запорізьких дітей вчать знищувати цих симпатичних птахів із червоною грудкою. Як той казав, тут все так, але все ж трошки не так, і тому потрібні суттєві уточнення. Оскільки ж ліриє у Запорізькому краю, можу засвідчити: свята правда – зустріти тут онгурів можна так само рідко, як почути правду на окремих російських телеканалах. Тобто здебільшого неможливо. А тому надалі нехай недруги брешуть хоч тощо правдивіше. Скажімо так: малі «орнітологи» спеціально вирушають до інших регіонів, де й полюють на птахів. І потім вони не вбивають пернатих, а просто перефарбовують їх у синьо-жовті кольори. Як і всіх інших птахів, в засідку й домашніх курей і півнів із донедавна червононіми гребенями.

Йдемо далі. А чого це згадують тільки нещасні онгури? А спробуйте зараз відшукати бодай одного ведмеда у запорізьких степах! Скажу по секрету: вже немає жодного. Бо оскільки кліматичні в

несофістичним символом сусідньої країни, підступний «Правий сектор» їх усіх викопав і депортував. Залишилося, щоправда, кілька «мишків» у звіринцях, але вони, бідолахи, тепер самі на себе не схожі – їх також перефарбували у той же синьо-жовтий колір. Щоб знали! Втім, наважливі теревени про перелашних представників фауни в Україні, погодьтеся, свідчать про гостру «кризу жанру» у макітрах наших брехливих недругів. Навіже бракує клепки вигадати про нас щось більш жакливе і компрометуюче? А тим часом існує довжелезна низка версій того, чим можна ще дужче вразити навіяну публіку, яка аж міле від червоних брехень. Наприклад, є резон зробити пару наступних сюжетів – українці завтра-після завтра відмовляються від Дніпра. Як чому? Бо раз славетна ріка бере свій початок на території Росії, то досить «вживати «москальську» воду та сланиги Сланути у віршах і піснях! Ій-бо, пора зліпити репортаж із того місця на кордоні, де ось-ось зі «бендерівцями» із батогами у руках змушуватимуть усіх російськомовних українців насипати височенну дамбу і рити глибокі канали, аби пустити Дніпро в обхід України.

До речі, про «бендерівців», яких відірвані від реальності зайдри при владі навіть назвати правильно не ладні. Готова свіжа «топ-новина» і, немає сумніву, вона дуже втішить тих, на кого й розраховані подібні нісенітничі.

Готові? Тоді тримайтеся. Так от – недовго Київ вже не буде столицею держави. Бо місто підмочило свою репутацію відомим статусом «матері-героїні» нормальних дітей та «міст російських». Куди переїде нова столиця? Звісно, до Західної України, де відбудеться презентація перейменованого міста, що надалі зватися Степанів-Бендербург. А потім різномісні зміни торкнуться орфографії української мови: вже вирішено раз і назавжди відмовитися від вживання всіх без винятку слів, що починаються на «рос». Точніше, ці три літери замінить на «укр». Уваляєте? Річка Рось стане Укрь, Росія – Укрія, російські – укрішні. Навіть звичайнісінька свіжа роса стане укрв, рослина – укрлина, ні в чому невинна росомеха – укрмаха, а смачний і апетитний ростбіф – укрбіф... Жак!

Пркий сміх сміхом, але до брутального розпалювання міжнаціональної ворожнечі наші недруги вже залучають не тільки штатних наймитів із підконтрольних засобів масової дезінформації, а й самодільних брехунів. Таке враження, немов по той бік кордону ініціюється всенародний ганебний конкурс. «Бреші з нами! Бреші, як ми! Бреші більше за нас!» Причому головний приз переможцю можна вручити не щороку, а щодня. Бо не мінає й доби, аби не вигулькнула чергова потворна нісенітниця про Україну, головна мета якої – зробити українців лютими ворогами в очах пересічних росіян, із якими ми жили і хочемо жити у мирі. Причому неадекватні персонажі підло розпочали сітти ненависть між сусідськими народами, геть позбавлені не тільки здорового глузду, а й інстинкту самозбереження. Адже перебуваючи біля підніжжя діючого дезінформаційного Везувію, вони просто приречені сконати від спровокованого ними виверження лавин брехні. А сусідські народи тоді тільки зітхнуть із полегшенням.

Павло КУЩ

Конкурс

Юная мариупольчанка покорила мир

В г. Бургас (Болгарія) пройшов міжнародний конкурс «Мисс Мисс Мира -2015», в котором принимали участие конкурсантки из таких стран, как Индия, Болгария, Россия, Южная Африка, Албания, Украина и т.д. Украину представляла на этом конкурсе пятилетняя мариупольчанка Инесса Миссо.

В своем юном возрасте она достойно представила город и вернулась с «LITTLE MISS WORLD 2015» с номинацией «Grand Prix LMW 2015», а также «Little Miss TALENT LMW 2015», и получила диплом за лучшую визитку, сообщает сайт Мариуполь 0629.com.ua.

Чтобы достичь таких результатов, Инесса много занималась и благодарна своим педагогам в самых разных направлениях: Светлане Горбуновой и Владе Саганьки – тренерам Детско-юношеской спортивной школы №5; Любови Ушкало – педагогу Народного вокально-хорового коллектива «КАНТИЛЕНА»; Иринке Руденко – руководителю Первой театральной школы-студии «Арлекино»; Марии Рыбалко – преподавателю школы танца «Данс Стоп», а также директору модельного агентства «Премьера» Наталье Зайченко.

Девочка – участница многих международных конкурсов и фестивалей «Майбутнє країни» (где она стала лицом фестиваля), «Дитинство», «ТОП-ТОП», «Три Кита» и т.д.

Инесса упорно занимается художественной гимнастикой, и за ее плечами уже не один десяток соревнований и почетных мест. В прошлом году она участвовала в международном конкурсе в Греции «Little Supernova of the World 2014» и таме привозила в Мариуполь «Grand Prix».

Анекдоти

– Пане прокурор, звідки у вас розкішний будинок за 10 мільйонів доларів?
– Розумієте, я замовив просту собачу будку, а кляті шахраї збудували цей палац...

Після прийняття закону про декомунізацію Петлю Симоненко обидно обзивають "призраком комунізму"...

Судя по тому, що нашіли во премію обиска в ГПУ, у Шокіна скоро бриллиантовая свадьба.

– Это у меня на карманные расходы! – оправдывался прокурор. – Карманному судье – дай, карманному начальнику – дай... Пол-миллиона еще и не хватит!!!

Вымазанное навозом здание Генпрокуратуры там сочли хорошей приметой – типа будет взятка от аграриев.

Якщо часто дивитись російське телебачення, то виявиться, що Росія – маленька країна, зі всіх боків оточена величезною Україною...

А вы знаете, что всего за год Крым перешел от статуса "украинской здравнищи" до статуса "российской задницы"...

– Ти мені Путінв дуже нагадуєш.
– Чий?
– Брешеш постійно і лізеє в чужі справи...

Арт-пропаганда

Сепаратизм шкідливий для здоров'я

Ілюстратор Святослав Пацун створив серію плакатів "Сепаратизм шкідливий для вашого здоров'я" із секс-діагнотами.

Художник працює в стилі "пін-ап": на плакатах він зображує привабливих сексуальних жінок, які користувалися популярністю в роки Першої світової війни.

Спочатку проєкт задумувався як розвага, але потім став приносити кошти, які направляються на потреби української армії. Наразі він збирає гроші на яскну снайперську гвинтівку.

Святослав розповів "Українській правді. Життя", що ідея створення малюнків виникла під час перших місяців нашої війни, бо давно "фанатів" від цього виду продукції (пін-ап – авт.). Головна ідея проєкту – це показати солдатам, що їх чекають вдома і підтримують, – каже він.

На створення таких малюнків автора надихають українські дівчата. Він, зокрема, зазначає, що серед його моделей є як і реальні дівчата, так і вигадані автором.

Автор каже, що на даний момент плакати продаються через сайт, а частину коштів команда акумулює і хоче купити військовим снайперським гвинтівками.

Наприкінці року, як розповів Святослав, планують видати календар.

Оригінал і копія плаката
для військових

Засновники –
Коллективне підприємство
"Редакція газети "Донецчина"
Донецька облдержадміністрація
Головний редактор Ігор ЗОЦ
Редакційна колегія.

Свідцтво про реєстрацію
КВ 3681 видане
16 лютого 1999 р.
Міністерством
інформації України.

Виходить з 9 квітня 1936 року (до 1 січня 1993 року – "Радянська Донецчина")
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладу фактів відповідальність несе автор. Листування з читачами – тільки на сторінках газети.
Газета віддрукована у ТОВ "Поліграфцентр".